

- 6) Czy pojęcie przepisów prawnych Wspólnoty, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, uwzględnia jedynie przepisy zawarte w rozporządzeniach i dyrektywach europejskich oraz w normach dokonujących ich bezpośredniej transpozycji czy też dotyczy ono także przepisów ustawowych i rozporządzeń wykonawczych [w przedmiocie] zasad prawa europejskiego?
- 7) Czy zasada szczególności, usankcjonowana w motywie 10 i art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, art. 20 i 21 dyrektywy 2002/22/WE oraz art. 3 i 4 dyrektywy 2002/21/WE⁽⁴⁾ stoją na przeszkodzie takiej wykładni odpowiednich krajowych przepisów transponujących, zgodnie z którą uznaje się, że ilekroć w sektorze regulowanym, objętym sektorowym uregulowaniem „konsumpcyjnym” przyznającym uprawnienia regulacyjne i sankcyjne urzędowi sektora, ma miejsce postępowanie podpadające pod pojęcie „praktyki agresywnej” na mocy art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE lub „w każdych okolicznościach agresywnej” na mocy załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, zawsze musi znaleźć zastosowanie uregulowanie ogólne w przedmiocie nieuczciwych praktyk, i to także wtedy, kiedy istnieje uregulowanie sektorowe, przyjęte w ochronie konsumentów i oparte na założeniach prawa Unii regulującego te same „praktyki agresywne” i „agresywnej w każdych okolicznościach” lub, w każdym razie, te same „praktyki nieuczciwe”?

⁽¹⁾ Uwaga: została tutaj przyjęta wzrastająca numeracja pytań prejudycjalnych, odmiennie od numeracji zawartej w postanowieniu o odesłaniu prejudycjalnym, w którym zawarte zostały dwie grupy pytań z pominięciem numeracji wzrastającej.

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 367).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 349).

**Odwołanie wniesione w dniu 30 marca 2017 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od wyroku Sądu
(dziewiąta izba) z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen
(LUBELSKA), T-701/15**

(Sprawa C-162/17 P)

(2017/C 239/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: Bogusław Majczyna)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej (dziewiąta izba) z dnia 19 stycznia 2017 r., Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (LUBELSKA), T-701/15;
- odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (dziewiąta izba) z dnia 19 stycznia 2017 r., Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (LUBELSKA), T-701/15 (EU:T:2017:16), oraz o odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania.

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę Stock Polska sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie na decyzję Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM; obecnie po zmianie nazwy: Urząd Własności Intelektualnej Unii Europejskiej – EUIPO) z dnia 24 września 2015 r. w sprawie R1788/2014-5 utrzymującej w mocy decyzję EUIPO z dnia 14 maja 2014 r. o odmowie rejestracji unijnego znaku towarowego na rzecz Stock Polska sp. z o.o.

Wyrok Sądu i poprzedzające go decyzje EUIPO stanowią o odmowie zarejestrowania znaku towarowego „Lubelska” ze względu na jego podobieństwo do znaku „Lubeca”, które to podobieństwo prowadzi do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd opinii publicznej na terytorium Niemiec, gdzie wcześniejszy znak towarowy „Lubeca” jest chroniony co do pochodzenia towarów oznaczonych tym znakiem, na gruncie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu wyrokowi następujące zarzuty:

1. Zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ poprzez niedokonanie całościowej oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, opartej na całościowym wrażeniu z uwzględnieniem elementów odróżniających i dominujących, a to zwłaszcza ze względu na bezpodstawne ograniczenie oceny podobieństwa oznaczenia do wcześniejszego znaku towarowego do jednego elementu tego oznaczenia (elementu słownego).

Sąd błędnie przyjął możliwość ograniczenia oceny podobieństwa dwóch znaków towarowych, polegającego na zbadaniu tylko jednego z elementów tworzących dany złożony znak towarowy (elementu słownego) i porównaniu go z innym znakiem towarowym, eliminując z tej oceny element graficzny, bez wcześniejszego ustalenia, że element słowny stanowi element dominujący, a element graficzny jest bez znaczenia. Sąd ustalił tylko, że element graficzny ma słabszy charakter odróżniający, nie biorąc pod uwagę, że posiadanie przez dany element oznaczenia słabego charakteru odróżniającego nie musi być równoważne z niedominującym charakterem tego elementu.

2. Zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasad równego traktowania, dobrej administracji i pewności prawa poprzez nieuwzględnienie faktu niezastosowania się przez EUIPO do jego wcześniejszej praktyki decyzyjnej, sformułowanej w wytycznych EUIPO, oraz w konsekwencji poprzez zaakceptowanie rozstrzygnięcia sprzecznego z tą praktyką.

Sąd pominął okoliczność, że EUIPO odstąpił od swojej wcześniejszej praktyki decyzyjnej, sformułowanej w Wytycznych, a odnoszącej się do stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, oraz że nie istniały szczególne okoliczności, uzasadniające odejście od tej praktyki.

3. Zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 poprzez dokonanie oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd z przyjęciem prawdziwości okoliczności, które wedle wiedzy powszechnej nie zachodzą oraz z pominięciem powszechnie znanych, istotnych okoliczności, co w rezultacie doprowadziło do przeinaczenia faktów i dowodów, a mianowicie:

- a) z przyjęciem jako faktu powszechnie znanego okoliczności, że przeciętny niemiecki konsument nie zna znaczenia nazwy Lubeca, przy pominięciu okoliczności, że stopień znajomości łacińskich nazw miast (tj. Lubeca) nie ma związku ze stopniem znajomości łaciny jako takiej oraz okoliczności, że konsumenci napojów alkoholowych przywiązują istotną wagę do pochodzenia geograficznego tych napojów,

- b) z przyjęciem jako faktu powszechnie znanego okoliczności, że element graficzny w postaci korony występuje powszechnie w oznaczeniach napojów alkoholowych.

4. Zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia w ramach stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 poprzez:

- a) brak wskazania, który z elementów oznaczenia został przez Sąd uznany za dominujący,

- b) brak wskazania okoliczności uzasadniających tezę, że znaczenie słowa „Lubeca” nie jest znane przeciętnemu niemieckiemu konsumentowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.